

„Sohasem tudod átszelni az óceánt,
ha nincs meg benned a bátorság,
hogy szem elől téveszd a partot.”

KOLUMBUSZ KRISTÓF (1451–1506)
olasz származású utazó,
az amerikai kontinens felfedezője

Szerzői előszó

Mindenki hallott már az indiai *Védákról* és arról, hogy ezek az ősi szövegek milyen nagy hatással vannak máig nem csupán a keleti vallásokra, hanem az egész nyugat-európai kultúrára. A *Védák* ezoterikus részei olyan „használati útmutatót” írnak le a világunkhoz és az emberi létformához, amely ma is aktuális, alkalmazható. A tudomány számos ága sokat merített ebből a *Védák* által leírt világmodellből, a modernkori lélektan, a pszichológia pedig születésétől a *Védák* emberi tudattal foglalkozó tanaira épült. Milyen titkokat rejtene hát a *Védák*? A legtöbb ember kíváncsi erre és szeretné elolvasni ezeket az írásokat, megismerni India szakrális hagyományát. Ez azonban szinte lehetetlen vállalkozás, mert a *Védák* roppant terjedelmes irodalma, nehezen érthető archaikus nyelvezete igencsak feladja a leckét.

Évek óta találkozom azzal a helyzettel, hogy amikor valaki megkérdezi tőlem milyen könyvet ajánlanék neki, amelyből egyszerűen és érthetően megismerhetné a *Védák* tanait, de nem akar a hindu vallás követőjévé válni, nem tudok mit felelni a kérdésére. A *védikus* ismeretekhez a nyugati érdeklődők jelenleg két forrásból tudnak hozzájutni. Ha vallási szervezetek ismertetik a *Védákat*, nyilván saját vallásuk nézőpontjából értelmezik az ősi szövegeket és a komoly oktatás feltétele, hogy idővel követővé is váljunk. A másik lehetőség, ha a klasszikus hindu filozófiai iskolák valamelyike, például a *jóga* vagy a *védánta* irányzat képviselői magyarázzák a szövegeket. Ebben az esetben azonban a *Védák*nak egy olyan olvasatát ismerhetjük meg, amely az önfegyelmезésen vagy az aszkézisen alapul és alapvetően a földi életből való kiszabadulást tűzi ki célul, de nem közvetíti azokat az ere-

deti *védikus* ismereteket, amelyekkel a földi dimenzióban is teljességében kibontakoztatható az emberi élet. Az 1960-as évek óta a *Védák* tanaival a nyugati ezotériában és a *New Age* irányzataiban is találkozhatunk. Ez azonban teret adott sok felületes és néha bántóan ostoba értelmezésnek is, amelyek inkább csak komolytalannak tűntetik fel a metafizikát és megfosztják rangjától. Így, bár sokakat érdekelne, hogy mi az a zseniális információ a *Védákban*, amely lázba hozta Teslát, Einsteint vagy Jungot, mégis elriadnak attól, hogy belefogjanak a tanulmányozásukba.

Kiknek szánjuk ezt a könyvsorozatot?

- Mindazoknak, akik szeretnék megismerni a *Védák* titkait anélkül, hogy egy hindu vallási irányzat vagy egy ortodox filozófiai iskola követőivé válnának.
- Mindazoknak, akiket érdekel egy olyan önfejlesztő módszer, amely a *Védák* esszenciáját érthető és korszerű formában képviseli, s amellyel sikesebbé és boldogabbá tehető az élet.
- Mindazoknak, akik a napjainkban jellemző szellemi zűrzavar és a spiritualitás üzleties kínálgatása dacára továbbra is mélyen érdeklődnek az élet metafizikai vonatkozásai iránt.

Szeretettel,

Egedi-Kovács Melinda
Budapest, 2016. augusztus 15.

„Anyám méhéből ki sem lépve, tudtam
az isteneknek születése rendjét.
Száz vár erős fala fogva tartott,
de mint a sólyom, kirepültem onnét.”

(*Aitréja-upanisad* 2.)¹

¹ Vekerdi József (szerk., ford.): *Titkos tanítások*. Budapest, Helikon, 1987.

Bevezető

Térdre kényszerített istenek

Senki sem azt tervezgeti gyermekként, hogy majd jellegtelen, középszerű, kisigényű felnőtté válik, hanem mindenki arra vágyik, hogy olyan személyiség lehessen, aki kiérdemli mások csodálatát, a sikereket. Te is pontosan tudod valahol legbelül, hogy különleges lény vagy, és hiszed, hogy az élet nem pusztán egy kötelességekből és szenvedéssel teli gürcölésből álló taposómalom. Gyermekkorában mindenki arról ábrándozik, hogy hős lesz, valami rendkívülit fog létrehozni és korlátlan szabadságban bebarangolja a Földet, felfedezi a világot, csak hogy amikor ezeket a vágyait kifejezésre juttatja, azonnal lehűtik és kijózanítják, hogy álljon két lábbal a földön, ne legyen ilyen álmodozó.

A *Védák* az emberi lényt egy fához hasonlítják, amelynek a gyökerei a földbe kapaszkodnak, míg ágaival az ég felé törekszik. Ezt a szép, költői képet azonban ki kell egészítenem azzal, hogy jelenleg az emberek többsége sajnos a legritkább esetben hasonlatos egy magas és terebélyes lombkoronájú fához, sokkal inkább egy bonszájra emlékeztet. Az emberiség döntő hányada úgy éli az életét, hogy noha magában hordozza egy nagy képességekkel és adottságokkal megáldott személyiség lehetőségét, mégsem bontakozik ki, hanem önmaga „összezsugorított” változatát éli meg csupán. Hasonlóan a bonszáj fához, amelynek a törzse, az ágai és minden levele tökéletes kicsinyített változata az eredeti növénynek, az emberek széles tömegei is

csupán parányi méretekben képesek kifejleszteni kvalitásaikat, személyiségük kisugárzását, alkotó énjüket, mindazt, ami naggyá tehetné őket. Amíg a bonszáj esetében ez a zsugorodás esztétikai célt szolgál és gondos kezek szándékos munkájának az eredménye, addig az ember esetében sajnálatos következménye a neveltetésnek, az oktatásnak, a társadalmi és kulturális hatásoknak. Ezek együttesen hasonló hatást váltanak ki a legtöbb esetben, mint a bonszáj mester metszőollója: addig metszegetik a formálódó személyiség ambícióit, lelkesedését és alkotókedvét, amíg azok vissza nem fejlődnek. Így megtanuljuk, hogy nem kiterjeszteni kell lényünket, hanem összehúzni azt. Megtanuljuk a nagy álmokat és vágyainkat összezsugorítani, beérni a kevesebb örömmel, a kevesebb térrel, a kevesebb szabadsággal, ahogyan a bonszáj is megtanul egy parányi cserépben élni.

Amikor általános iskolás voltam, a leggyakrabban azt mondták nekem a tanárain, hogy „Nagyon el vagy kanászodva, kislányom!” Otthon azt tanácsolták, hogy amúgy is rossz magaviseletem miatt inkább húzzam meg magam az iskolában. Ez nekem nem nagyon tetszett, és nem értettem, mit kéne tennem. Azt éreztem csupán, hogy amikor jól érzem magam, amikor azt csinálom nagy lelkesedéssel, ami izgalmas alkotótevékenység a számomra, akkor a környezetem úgy ítéli meg, hogy túllépek egy láthatatlan határt, amit nem szabadna tennem. Arról ábrándoztam, hogy ha képes lennék rá, megkészserezném magam: a másolatom az iskolában ülne és mindent úgy csinálna, ahogyan elvárják tőle, míg én magam kirepülnék az iskola ablakán és felfedezném a világot. Álmodozónak tartottak, aki nem képes elfogadni a realitást, ezért mindenki igyekezett visszaterelni a valós élet korlátai közé.

Mindig az az érzésem volt, hogy a felnőttek a sorsot egy fekete-fehér filmnek tartják, és úgy gondolják, hogy a normális emberek előbb-utóbb elfoglalják a helyüket, betöltik a nekik kiosztott szerepet ebben a fekete-fehér filmben. Belenyugszanak abba, hogy statisztaként élnek a saját életükben, amelyet más erők irányítanak. Úgy tűnt, az az elvárás egy gyerektől, hogy mire felnőtt, elfelejtse az álmodozást és elfogadja, hogy a világ unalmas és szürke hely, csodák, istenek és különös erők nélkül. Nekem ez sem volt ínyemre. Úgy gondoltam, hogy ha képes vagyok színesen álmodni, csodás birodalmakat bejárni a képzeletemben, akkor a sors is egy színes film kell hogy legyen, aminek igenis a főszereplője lehetek és játszhatok önfeledten.

Talán veled is előfordult már, hogy álmodban különleges helyen jártál, repültél és csodálatosan érdekes dolgokat vittél véghez, mintha nem is ember

volnál. Ezek után pedig fájdalmas volt az ébredés, a reggeli munkába indulás. Lehetséges, hogy vannak hihetetlenül jó megérzéseid, esetleg gyógyító képességekkel rendelkezel, vagy olyan gondolataid születnek a semmiből, mintha egy magasabb dimenzióból tekintenél a földi életre. Ehhez képest óriási kontraszt, amikor a trolibuszon letapossák az ember lábát, miközben éppen a kifizetetlen rezsizsámlák miatt aggódik, vagy az adóhivatalban kell szorongatnia a sorszáját, hogy részletfizetésért folyamodjon.

Egy csodálatos lény lakozik benned, de ezt a nagyszerű lényt az élet naponta térdre kényszeríti. Ez a kettősség megtöri az embert. Érzed, hogy itt valami nincs rendben?

Találkozásom a metafizikával már korán meggyőzött arról, hogy minden a tudatban dől el.

Az ember képes meghaladni a korlátait és akár istenivé válni, ha kellő bátorsága van ahhoz, hogy a tudatát rendhagyó módon használja. Ha nem így lenne, akkor erről sem álmodni, sem gondolkodni nem tudna, miként az állati létformák számára sem léteznek filozofikus kérdések.

Az igazság az, hogy a szellemi úton járás legfőbb célja éppen az, hogy az ember olyan ismeretekre és praktikus nézőpontokra tegyen szert, amelyek segítségével képes az anyagi világ nyomása ellenére is magasabb rendű, isteni lényként létezni.

Egy pillanatra kinyílik a fotocellás ajtó

Már fiatalon feltűnt számomra, hogy a boldogtalanság mögött többnyire az húzódik meg, hogy noha képesek vagyunk érzékelni isteni lényünket, a mindennapi életben mégsem tudjuk megnyilvánítani azt. Úgy hittem, hogy a művészet az a csatorna, ahol a bennünk rejtőző isteni ént kifejezésre juttathatjuk, ezért szinte minden művészeti ág vonzott: a festészet, a szobrászat, a grafika, az ének, a hangszeres zene, a tánc és a versírás – ezekben képeztem magam és próbáltam meg kiteljesedni. Néhány év elteltével azonban csalódottá váltam, mert felfedeztem, hogy a művészi tevékenység önmagában még nem feltétlenül hordoz spirituális értéket. Ekkor fordult az érdeklődésem a metafizika, ezen belül is az alkímia felé. Továbbra is grafikusnak tanultam a Magyar Iparművészeti Egyetemen, de felvettem minden olyan tárgyat, ami kapcsolódott az engem érdeklő témáához: vallástörténetet, orientalista filozófiát, középkori misztikát.

1998 tavaszán egy különleges élmény hatására váratlanul látomások és hangok szólítottak meg, mintha kitárult volna előttem egy addig ismeretlen világ láthatatlan fotocellás ajtaja. Másfél éven át éjjel-nappal tapasztaltam ezeket a jelenségeket, ami meglehetősen átformálta az addigi elképzeléseimet a világról. Az így szerzett információk kezelhetetlen mennyiségben, füzetekbe írva arra vártak, hogy megfejtsem őket. Nem maradt más választásom, mint addigi életvitelemet teljesen felszámolva a végére járni, hogy mi az, amit tapasztalok. Minden iránt érdeklődtem, és kerestem, kutattam a válaszok után. Szinte pillanatok alatt sodródtam bele a *New Age* áramlataiba,

megismerve a médiumok, látók, hallók csoportjait, valamint az ezoterikus iskolák és az alternatív gyógyászat számos válfaját. Ebben az időszakban tömegesen kerestek fel az emberek, hogy újonnan megnyilvánult intuitív képességeimet latba vetve segítsek a sorsuk megoldásában, a problémáik megfejtésében vagy a gyógyulásukban. Ez a szerep már a kezdetektől fogva feszélyezett, úgy éreztem, valami nincsen rendben azzal, hogy ilyen pozíciót töltsék be mások életében.

Hamarosan szó szerint el is menekültem ebből a kényelmetlen „prófé-taságból” és egy athéni ösztöndíjat megpályázva, a görög képzőművészeti egyetem, az *Athens School of Fine Arts* festőszakos tanulójaként bejártam a görög szigeteket, és festettem egy évig. Az ott eltöltött idő alatt arra az elhatározásra jutottam, hogy olyan forrásokat fogok felkutatni, amelyek tisztán őrzik a metafizika fundamentumait. Miután körüljártam az elérhető vallások és ezoterikus utak kínálta lehetőségeket, érdeklődésem az indiai *Védák*, az emberiség egyik legrégebbi szakrális hagyománya felé fordult. Átvizsgálva ugyanis a ma is elérhető szellemi irányzatokat, világossá vált számomra, hogy legtöbbjük India szakrális tradíciójából táplálkozik.

Annak érdekében, hogy komoly oktatásban legyen részem és „közel kerülhessek a tűzhöz”, 1999 augusztusában tanítványi felavatást kértem egy nyugat-bengáliai misszióba, ahol azután tíz éven át végeztem szolgálatot. Ennek köszönhetően nyílt alkalmam a 20. század egyik legkiemelkedőbb indiai szellemi vezetőjének a tanítványaként tanulmányozni a *védikus* filozófia és misztika tanait. Bebocsátást nyertem az indiai *bráhmanák*² zárt körébe, 2002-ben pappá szenteltek. Ez idő alatt tanulmányoztam a forrásműveket, a *jóga* több irányzatát, a *bhaktit*³, a *tantra* hagyományt, a *szánkhját*⁴, az *advaita-védánta*⁵ filozófiát és a szanszkrit nyelvet, miközben Magyarországon

² Indiában így nevezik a papok kasztját.

³ A *bhakti* jelentése odaadás, az istenség iránti áhítatos, feltétlen szeretet. A hinduizmus egyik ösvénye, Siva vagy Visnu imádatához kapcsolódik. A különböző indiai tanítványi láncok a *bhaktit* a *jóga* egyik irányzataként, *bhakti-jógának* tartják, míg mások a *tantra* egy ágának, és megint mások teljesen önálló útnak tekintik.

⁴ A *szánkhja* a legrégebbi igazi bölcséleti rendszer. Óriási befolyással volt az ókori és kora középkori India bölcséleti és vallási életére, sőt India határain túllépve a nyugati gnoszticizmusra és a neoplatonizmusra is.

⁵ A *védánta* a hat ortodox hindu iskola egyike. A klasszikus hindu filozófia kialakulásával egy időben keletkezett, ennek egyik ága az *advaita*, melynek legnagyobb hatású és leghíresebb képviselője *Sankara*.

A szerző megkapja első mesterétől a diksa avatást (1999, Olaszország, Narni)

A szerző Indiában,
a Lingaraja templomban
(2006, India, Bhubanésvár)

a Mandala-Veda Könyvkiadó társalapítójaként több mint 150 keleti filozófiával, nyugati ezotériával és egészséges életmóddal foglalkozó könyv megjelenítésében is részt vettem.

A fegyelmezett gyakorlással és elkötelezett tanulással töltött évek végén azonban mégis csalódott voltam, mert azt tapasztaltam, hogy a szellemi fejlődésem valamiképpen minden másnak a rovására ment. Az életem teljesen kibillent és szinte minden fontos pillére, mint amilyen a magánélet, a család, a karrier vagy az anyagi biztonság, diszharmonikussá vált. Érthetetlen volt a számomra, hogy miért működik minden rosszabbul annak ellenére, hogy a *Védák* tanításai éppen az emberi élet tökéletessé és magasrendűvé tételét oktatják. Úgy tapasztaltam, hogy a hinduizmusban számtalan hihetetlenül értékes új nézőpontot ismertem meg, elképesztő ismeretekre tettem szert az emberi tudat és energetika működését illetően, azonban mégis, mintha ezekkel az ismeretekkel az életem inkább visszafelé haladt volna és nem előre. Úgy éreztem, hiába erőlködöm, olyan, mintha „fordítva ülnék a lovon”.

A *Védák* az alkímia és a mágia legkorábbi forrásművei

A szerző a Jagannath templom előtt
(2006, India, Orissza, Puri)

Hosszú idő telt el, hogy a sok év vallásos áhítat után meg merjem kérdejelezni mindazt, amit tanultam, és rájöjjek arra, hogy hiába mentem Indiába, mégsem jutottam hozzá a valódi szellemi kincsekhez, csupán a felszínen engedtek mozogni. Ráébredtem, hogy ősidők óta egyidejűleg létezik tömegeknek szánt oktatás és a valósággal szembesülni képes szűkebb csoport számára titkos tanítás, metaforák és dogmák nélkül.

A *Védák* szövegeinek is létezik egy, a beavatottak számára elérhető megfejtése, amely felszínre hozza azok eredeti mondanivalóját. A *Védák* valójában tökéletes útmutatást adnak ahhoz, hogy az életünkben teremtvé váljunk, azonban a több évezrede zajló titkolózás miatt ez az üzenet szinte a kezdetektől szunnyad, csupán az emberiség szűk csoportja férhet hozzá.

Miután mindezt megértettem, kissé eltávolodva az indiai missziótól, célommá tettem olyan források felkutatását, ahol nem a tömegeknek szánt vallásosságot oktatják. Az ezt követő években rátaláltam mesterekre, akik a *Védák* alkimista és mágikus szemléletű, a hinduizmus ortodox irányzatain

A szerző a Yogapith templomban
(2001, India, Mayapur)

kívül eső értelmezését képviselték. A kutatást kiegészítettem az európai okkultizmus tradicionális iskoláinak valamint az indián, a sámán és a táltos hagyomány gyakorlatának megismerésével is, miáltal ismét kinyíltak előttem a szubtilis érzékelés csatornái és a *Védák* korábban tanulmányozott szövegei új dimenzióban tárultak fel.

Az így szerzett ismereteim révén jutottam annak a megdöbbentő információnak a birtokába, miszerint az indiai *Védák* ezoterikus részei az alkímia és a mágia legkorábbi csorbíthatatlanul fennmaradt forrásművei, amelyeket a később kialakult nyugati okkultizmus is integrált.

Ezután hozzáálltam összefésülni az ismereteket, valamint az indiai hagyományról lehántani a kulturális, vallási rétegeket, hogy a *Védák* rejtett kincseit olyan új rendszerbe foglaljam, amely a korábban csupán a beavatottak számára hozzáférhető titkos összefüggésekre épül, ugyanakkor ezeknek egy korszerű adaptációja. Így született meg 2011-re a *Life Sutra Védikus Alkímia Iskola* és a hozzá kapcsolódó könyvsorozat.

Az aranykor elveszett tudása

Most álljunk meg egy pillanatra, mert olyasmit olvashattál, ami korántsem triviális, sőt inkább meglepő. Jogosan teszed fel a kérdést: mi köze van a *Védák*nak az alkímiához és a mágiához? Sokaknak azonnal ellenérzéseik támadnak, és gyanús középkori praktikák űzésére asszociálnak, amint azt hallják: mágia, az alkímiát pedig a néhány száz évvel ezelőtti kémiai kísérletezések korának letűnt hóbortjaként ismerik. Az igazság azonban az, hogy az alkimista és a mágikus szemlélet sokkal régebbi, mint azt gondolnánk.

Az archaikus vagy más néven az aranykori szakrális hagyomány mai szemmel a *tantra*⁶ ősi formájának tekinthető. Az ősi *tantrikus* hagyományt az jellemezte, hogy a világot a mágia eszközeivel igyekezett befolyásolni, eközben pedig az emberi lény spirituális átalakulását, alkímiai *transzmutációját* igyekezett előmozdítani. **Az ősi *tantra* tehát annyit jelent, hogy a mágia és az alkímia sajátos ötvözeete képezte a vallásosságot.** Akkoriban még a mindennapok részeként élték ezt a hagyományt, nem pedig külső nézőpontból elemezték, így nevet sem adtak neki. Az olyan elnevezések, mint a *tantra*, a mágia vagy az alkímia később születtek, és ma ezekkel tudjuk valamiképpen megfogalmazni, hogy milyen is lehetett az aranykor szellemisége.

A *Védák* az aranykori hagyomány talán legjelentősebb írásos emlékei. Szövegeiket áthatja az alkimista és mágikus szemlélet. Erről azért nem hallani ma már, mert a később hozzájuk fűzött magyarázatok ezt az eredeti attitűdöt teljesen átértelmezték és háttérbe szorították. Így a *Védák* eredeti üzenete eretnek tanná vált, kiszorult a hinduizmus hivatalos keretei közül és csupán marginális tanítványi láncokban maradt fenn.

⁶ Fontos megjegyeznünk, hogy az ősi *tantra* előképe ugyan, de nem azonos a később kialakult, máig fennmaradt *tantrával*, amely nagyjából másfél évezreddel ezelőtt jutott vezető szerephez Indiában. Ma a *tantra* főként a dél-indiai *Srí-vidjá* és a tibeti *vadzsrájána* buddhista hagyományban él tovább.

Az alkímia és a mágia 21. századi arculata

Az aranykori tudás nem volt más tehát, mint az alkímia és a mágia ötvözeete. Egy 21. századi ember azonban mit tud kezdeni az alkímiával és a mágiával? A válaszhoz engedd meg, hogy új nézőpontból mutassam be neked a két fogalmat.

Tapasztalatom szerint csupán az emberek elenyésző részének van valós tudása arról, hogy mit is jelent a mágia vagy a mágikus tett. Gyakran összekeverik a boszorkánysággal, a sötét praktika vagy a manipuláció fogalmával, ami azzal magyarázható, hogy a mágia mára idejétmúlt, lejáratott kifejezés lett. A témával kapcsolatban jogosak az ellentmondásos érzések és elképzelések, mert viszonylag ritka a sikeresen véghezvitt mágikus tett, ellenben gyakori az eredménytelen hókuszpókusz és ennek üzletszerű kínálgatása. **A mágia valójában egyidős magával az emberiséggel, és nem más, mint a tudatos teremtés egy formája.** A gondolkodó ember mindig is kereste a lehetőségét annak, hogy az uralma alá vonja az őt körülvevő világot és az anyagvilág korlátai ellenére, láthatatlan erők mozgósításával véghezvigye a saját szándékait. Ennek gyakorlatát nevezték korábban mágiának. Az alkímia szintén könnyen félreérthető fogalom. Az általános hiedelmekkel ellentétben az alkimisták nem csak az arany előállításának titkát kutatták – a kémiai leírások sokszor csupán metaforák, rejtjeles üzenetek voltak, hogy a valódi titkot, az ember benső világának átszellemítéséről szóló tudást elrejtse. **Az alkímia sokkal inkább önismereti és mai szóval élve önfejlesztő módszer, amelynek segítségével az ember kitágíthatja tudatosságának határait és előhozhatja magából isteni énjét.** Az alkímia és a mágia gyakorlata nem csupán kiegészítik egymást, hanem csak együtt hatékonyak igazán: az előbbi segít visszanyerni azt az eredeti isteni tudatállapotot, amelyben akadálytalanra válik az utóbbi, vagyis az anyag uralása.

Az ember a szellemi érettség bizonyos fokát elérve már nem csupán teremtményként, hanem aktív teremtőként szeretne megnyilvánulni a földi dimenzióban. Erről azonban korántsem könnyű hiteles ismeretekhez jutni. Az embernek, mint teremtő lénynek, a koncepciója sosem a tömegeknek szánt vallásos oktatásban, hanem mindig is a titkos szellemi iskolákban merült fel. A történelem során kialakult egyházak többsége ezt nem tanította, hanem éppen ellenkezőleg, inkább csak korlátokat állított fel és megfosztotta az embert a teremtőképességétől, mondván, hogy az egyetlen

teremtő az Isten, az általa megalkotott világban az ember pedig csupán egy résztvevő.

Manapság már nem számít eretnek gondolatnak, sőt nagyon is népszerű elképzelés, hogy az ember akár teremője is lehet ennek a földi dimenzió-
ónak. Sokan szeretnék a sorsukat a kezükbe venni, így az érdeklődés az alkímia és a mágia iránt ma sem lankadt. A *New Age* és az ezotéria is folyamatosan foglalkozik ezzel a két témával, új köntösbe öltöztetve és könnyen elérhetővé, a tömegkultúra részévé téve azokat. **Így kialakult az alkímia és a mágia új arculata: az alkimistát ma korszerűen, szellemi értelemben „tudatos embernek”, a mágikus tetteket pedig divatosan „tudatos teremtésnek” nevezik.**

A *New Age* mozgalmaiban lépten-nyomon arra biztatnak minket, hogy váljunk tudatossá és teremtsük meg mindazon életkörülményeket, helyzeteket, javakat, amelyekre csak vágyunk. Egész iparág épül arra, hogy az embereknek ehhez segítséget szolgáltatasson. Meg kell jegyezni azonban, hogy a legtöbb modern ezoterikus hitrendszer semmi újat nem hozott, csupán a korábbi vallásos sémák továbbgondolásai. A hatáskeltést továbbra is külső forrásokba helyezik – például az angyalok vagy a napjainkban divatossá vált entitások kezébe –, ezzel továbbra is másoknak adva át a teremtés jogát.

Ismét felszínre hozni a szellemi esszenciát

A *Védák* ezoterikus és spirituális tanai – az ősi *tantrikus*, alkimista és mágikus tudás –, noha napjainkra számos vonatkozásában már a nyugati kultúra részévé váltak, mégsem vontak maguk után tömeges szellemi eszmélést. Ennek oka, hogy a nyugati spirituális filozófiákban a *védikus* tanok többnyire más hagyományokkal összekeveredve, töredékes formában maradtak fenn, vagy zavarosan, félreértelmezve terjedtek el.

Az eredeti tudás azonban nem veszett el, csupán elmerült a hinduizmus kultúrájának olvasztótégelyében. Az idők változnak, az emberiség pedig mindig újabb és újabb szellemi paradigmaváltás küszöbére ér. Úgy tűnik, most érkezett el az idő arra, hogy a *Védák* több ezer éves páratlan kincseit ismét a felszínre hozzuk és kinyerjük a bennük rejlő esszenciát: az alkímia, a mágia és a *tantra* sajátos elegyének elixírjét.

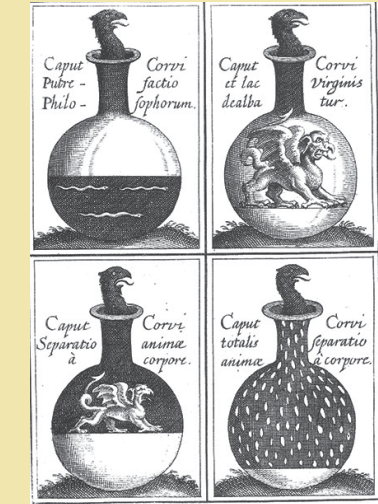
Mi a Life Sutra?

Alkímia a 21. század emberének

A *Life Sutra* tizenöt éves kutatómunkám eredménye, a *Védák* több ezer éves kódját fejtí meg és annak alkimista esszenciáját ülteti át a gyakorlatba a ma embere számára, dogmák és mitikus színezettől mentesen. **A *Life Sutra* egy korszerű védikus alkímia rendszer: célja megegyezik az alkimisták egykori céljával, az emberi tudat arannyá nemesítésével, eszköztára pedig a védikus tanokra épül.**

A *Life Sutra* segítségével a mai kor körülményei közt véghezvihető az ember *transzmutációja*, miáltal bárki kitörhet a középszerűségből, és lélegzetelállító személyiséggé válhat – olyan emberfeletti emberré, aki maga teremti a sorsát, és teremtése öröm mindenki számára.

A transzmutáció kettős jelentésű kifejezés a nyugati alkímiában. Elsődleges értelmében a közönséges fémek arannyá vagy más nemesfémme való átváltoztatásának kémiai folyamatait értették alatta. Ugyanakkor a fémek transzmutációja egy szimbólum is az alkímiában mint metafizikai rendszerben: az anyag fogságába ragadt lélek kiszabadulásának, tehát az alkimista szellemi átalakulásának a folyamatait írja le.

Az alkímiai transzmutáció egyes fázisait szimbolikusan ábrázoló metszet — Jobann Daniel Mylius illusztrációja *Anatomia Auri* című, alkímiáról szóló könyvéhez (1620)

Színes illusztráció a Ripley-tekercesek egy részletéhez, amely így hangzik: „Hermész madara a nevem, hogy szelíd legyen, saját szárnyaimat eszem.” A 15. században keletkezett eredeti Ripley-tekercesek az alkímiai transzmutációt írják le emblemikus jelképekkel.

Vezérfonal az élethez

A *Life Sutra* név két szó, az angol *life*, magyarul élet és a szanszkrit *szútra* szó összetétele. Lefordítva annyit jelent, az „Élet vezérfonala”.

A *szútra* a keleti hagyományban tömören megfogalmazott, lényegre törő tanítás. Olyanfajta emlékeztető, amelyre rápillantva rövid idő alatt nagy tudásanyag átlátható. A *védikus* ismeretek olyan szerteágazóak és olyan ropant terjedelmű a tanulmányozásra érdemes forrásanyag, hogy ehhez hosszú évtizedeket kell egy *ásramában* eltölteni tanulással, azonban még ebben az esetben is könnyen előfordulhat, hogy a hosszú évek után arra döbben rá az ember, hogy olyan interpretációt ismert meg, amivel nem jutott közelebb a céljaihoz. A *Life Sutra* azért tekinthető *szútrának*, mert a *Védák* bonyolult és nagy terjedelmű ezoterikus tanait érthetően, tömören és korszerűen foglalja össze, így lerövidíti az utat a lényeg megértéséhez.

A *Life Sutra* az emberi élettel foglalkozik. Úgy épül fel, hogy végighalad a *Védák* által meghatározott négy emberi életcélon. Ezek egyúttal képzési szintek is, amelyeken keresztül végigvezetjük a jelölteket az alkimista *transzmutáció* stációin és megismertetjük velük a *védikus* mágia módszereit a gyakorlatban.

Teljes szabadság

Az általunk ismertetett modell segítségével a modern ember is fejlesztheti tudatosságát és teremtképességét anélkül, hogy bármiféle vallásos hitrendszert kellene elfogadnia. A *Life Sutra* semmiféle vallásos nézőpontot nem közvetít. Ugyanakkor fontos kijelenteni, hogy nem tagadjuk a vallások létjogosultságát vagy kedvező vonatkozásait, azonban a vallásos beállítottságot szabad választásnak, ezzel egyidejűleg személyes ügynek tekintjük.

Ez az interpretáció a *Védákban* rejlő bölcsességet mint a Földön megvalósítható harmónia és emberi boldogulás tudományát szemléli. Segítséget és támpontokat ad ahhoz, hogy az ember miként váljon a saját boldogulásának alakítójává, ugyanakkor meghagyja mindenkinek a szabadságot, hogy ezt a nézőpontot olyan istenképpel egészítse ki, amely közel áll a szívéhez.